

ভৱানীপুৰ বেংকিং নিগম, লিমিটেড

বনাম

গৌৰী শংকৰ শৰ্মা

১৯৫০, ১৪ মাৰ্চ

[শ্ৰী হৰিলাল কানিয়া চি জে., চৈয়দ ফজল আলী, পতঞ্জলি শাস্ত্ৰী, মেহৰ চন্দ মহাজন, মুখাৰ্জী আৰু এছ. আৰ. দাস জে জে]

সীমাবদ্ধতা আইন (১৯০৮ চনৰ IX), অনুচ্ছেদ ১৮২, দফা ২ আৰু ৩ - অধ্যাদেশ কাৰ্যকৰী- সীমাবদ্ধতা- আৰম্ভণিৰ বিন্দু- "য"ত পৰ্যালোচনা কৰা হৈছে", অৰ্থ হ'ল - ধাৰা ৩৬ৰ অধীনত পুনৰ মুকলিৰ অধ্যাদেশৰ বাবে আবেদন, বংগ ধন-ঋণদাতা আইন ক্ৰটিৰ বাবে খাৰিজ আৰু চাকৰিৰ পৰা বৰ্খাস্ত কৰাৰ আদেশৰ পৰা আবেদন- অধ্যাদেশ কাৰ্যকৰী কৰাৰ বাবে সীমাবদ্ধতাৰ বাবে নতুন আৰম্ভণি দিব নেকি- অনুচ্ছেদ ১৮২, দফা ২ আৰু ৩ৰ ব্যাখ্যা।

বন্ধকীৰ ওপৰত এটা প্ৰাৰম্ভিক আঞ্জাণ্ডি ১৯৪০ চনৰ ২১ আগষ্টত একতৰফা গৃহীত কৰা হয়। ৰায়দান ঋণীয়ে অধ্যাদেশটো পুনৰ মুকলি কৰাৰ বাবে বংগ ধন-ঋণদাতা আইনৰ ৩৬ নং ধাৰাত আবেদন কৰিছিল আৰু ১৯৪১ চনৰ ২০ ডিচেম্বৰত হাজিৰ নোহোৱাৰ বাবে আবেদন খাৰিজ কৰা হৈছিল আৰু O. IX, r ৯, চি.পি.চি. এই আবেদন পুনৰুদ্ধাৰৰ বাবেও ১৯৪২ চনৰ ১ জুনত খাৰিজ কৰা হয়। ইয়াৰ মাজতে ১৯৪১ চনৰ ২২ ডিচেম্বৰত চূড়ান্ত অধ্যাদেশ গৃহীত হয়। ৰায়দান-ঋণীয়ে O. IX, r. ৯ চি.পি.চি. ৰ অধীনত তেওঁৰ আবেদন খাৰিজ কৰা আদেশৰ পৰা আপীল পছন্দ কৰিছিল আৰু এই আবেদনখন ১৯৪৪ চনৰ ৩ জুলাইত বিচাৰ নকৰাৰ বাবে খাৰিজ কৰা হয়। ১৯৪৫ চনৰ ৯ এপ্ৰিলত ডিক্ৰীধাৰীয়ে অধ্যাদেশটো কাৰ্যকৰী কৰাৰ বাবে আবেদন জনায়:

ধৰা হৈছিল যে, আনকি ভাৰতীয় সীমাবদ্ধতা আইন ১৯০৮-ৰ অনুচ্ছেদ ১৮২-ত "সমীক্ষা" শব্দটো এক বিস্তৃত অৰ্থত ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে আৰু বংগ ধন ঋণদাতা আইনৰ ধাৰা ৩৬ ৰ অধীনত আবেদনটো পুনৰীক্ষণৰ বাবে আবেদন আছিল বুলি ধৰি লৈ, অনুচ্ছেদ ১৮২ ৰ দফা ৩ গোচৰটোৰ বাবে প্ৰযোজ্য নহয় কিয়নো ধাৰা ৩৬ ৰ অধীনত আবেদনখন ক্ৰটিৰ বাবে খাৰিজ কৰা হৈছিল আৰু প্ৰশ্ন কৰা হৈছিল যে আঞ্জাণ্ডিটো পুনৰ মুকলি কৰিব পাৰিনে বা কৰিব লাগে আৰু সেয়েহে এইটো ক'ব নোৱাৰি যে উক্ত ধাৰাটোৰ অৰ্থৰ ভিতৰত আঞ্জাণ্ডিটোৰ "পুনৰীক্ষণ" হৈছে।

লগতে, অনুচ্ছেদ ১৮২-ৰ দফা ২-ত "য"ত আপীল কৰা হৈছে" শব্দবোৰ অনুচ্ছেদৰ প্ৰথম স্তম্ভত "ডিক্ৰী বা আদেশ কাৰ্যকৰী কৰাৰ বাবে" শব্দবোৰ পঢ়িব লাগিব আৰু এই সত্যটো পঢ়িব লাগিব যে O. IX, r ৯-ৰ অধীনত আবেদনটো খাৰিজ কৰাৰ আদেশৰ পৰা আবেদন কৰা হৈছিল, ধন ঋণদাতা আইনৰ ধাৰা ৩৬-ৰ অধীনত প্ৰক্ৰিয়াটোৰ সন্দৰ্ভত কৰা, সেয়েহে অনুচ্ছেদ ১৮২, দফা ২-ৰ অধীনত সীমাবদ্ধতাৰ বাবে এক নতুন আৰম্ভণি বিন্দু দিব নোৱাৰিলে।

কলিকতাৰ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ পৰা আপীল: ১৯৪৯ চনৰ দেৱানী আপীল নং II.

মনোহৰ লাল, (তেওঁৰ সৈতে এইচ.কে. মিটাৰ), আপীলকাৰীৰ বাবে।

বি. চি. মিটাৰ, উত্তৰদাতাৰ বাবে।

১৯৫০। মাৰ্চ ১৪। ন্যায়ালয়ৰ ৰায় টো ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰদান কৰা হৈছিল।

ফজল আলি জে.- এই আবেদনত সিদ্ধান্ত ল'বলগীয়া একমাত্ৰ প্ৰশ্নটো হ'ল, যিটো কাৰ্যকৰী কৰণৰ প্ৰক্ৰিয়াৰ পৰা উত্তৰ হয়, কাৰ্যকৰীকৰণৰ অধীনত থকা আঞ্জাণ্ডিটো সীমাবদ্ধতাৰ দ্বাৰা নিষিদ্ধ কৰা হৈছে নেকি। প্ৰথম আদালতে কৈছিল যে আঞ্জাণ্ডিটো নিষিদ্ধ কৰা হোৱা নাছিল, কিন্তু উচ্চ ন্যায়ালয়ে বিপৰীত সিদ্ধান্তত উপনীত হৈছে, আৰু আঞ্জাণ্ডি ধাৰকে দেৱানী কাৰ্য বিধিৰ ধাৰা ১১০-ৰ অধীনত প্ৰমাণপত্ৰ প্ৰাপ্ত কৰাৰ পিছত এই আদালতত আপীল কৰিছে।

তথ্যবোৰ নিম্নলিখিত ধৰণে চমুকৈ কোৱা হ'ব পাৰে। ১৯৪০ চনৰ ২১ আগষ্টত, বন্ধকী প্ৰয়োগ কৰাৰ বাবে আপীলকাৰীয়ে স্থাপন কৰা এক গোচৰত প্ৰাথমিক আঞ্জাণ্ডি প্ৰদান কৰা হৈছিল। ১৯ ছেপ্টেম্বৰ, ১৯৪০ তাৰিখে, বিচাৰ-ঋণদাতাই একতৰফা আঞ্জাণ্ডি টো আঁতৰাই ৰখাৰ বাবে দেৱানী কাৰ্য বিধিৰ আদেশ IX, নিয়ম ১৩-ৰ অধীনত আবেদন কৰিছিল, কিন্তু এই আবেদনখন ১৯৪১ চনৰ ৭ জুনত নাকচ কৰা হৈছিল। ১১ জুলাই, ১৯৪১ তাৰিখে, বিচাৰ-ঋণদাতাই প্ৰাথমিক আঞ্জাণ্ডি পুনৰ খোলাৰ বাবে বংগ ধন-ঋণদাতা

আইনৰ ধাৰা ৩৬-ৰ অধীনত আবেদন দাখিল কৰিছিল, কিন্তু ১৯৪১ চনৰ ২০ ডিচেম্বৰত উপস্থিত নোহোৱাৰ বাবে এই আবেদন খাৰিজ কৰা হৈছিল। তাৰ পিছত, ২২ ডিচেম্বৰত আপীলকাৰীৰ সপক্ষে এক চূড়ান্ত বন্ধকী আজ্ঞাপ্তি গৃহীত কৰা হয়। তাৰ পিছত বিচাৰ-ঋণদাতাই ধন-ঋণদাতা আইনৰ ধাৰা ৩৬-ৰ অধীনত প্ৰক্ৰিয়াবোৰ পুনৰুদ্ধাৰৰ বাবে দেৱানী কাৰ্য বিধিৰ আদেশ IX, নিয়ম ৯-ৰ অধীনত আবেদন কৰিছিল। অৱশ্যে আবেদনখন ১ জুন, ১৯৪২ তাৰিখে খাৰিজ কৰা হৈছিল, দুয়োটা ভিত্তিত যে আবেদনকাৰীৰ উপস্থিত নোহোৱাৰ কোনো পৰ্যাপ্ত কাৰণ আৰু কাৰ্যক্ৰমত পদক্ষেপ লোৱাত তেওঁৰ বিফলতা দেখুওৱা হৈছিল আৰু চূড়ান্ত আজ্ঞাপ্তি গৃহীত হোৱাৰ পিছত প্ৰাথমিক আজ্ঞাপ্তি পুনৰ খোলাৰ দ্বাৰা কোনো উদ্দেশ্য পূৰণ কৰা নহ'ব বুলি ভিত্তি কৰি। ইয়াৰ পিছত বিচাৰ-ঋণদাতাই কলিকতাৰ উচ্চ ন্যায়ালয়ত আদেশ IX, নিয়ম ৯-ৰ অধীনত তেওঁৰ আবেদন খাৰিজ কৰাৰ সিদ্ধান্তৰ পৰা আপীল কৰাটো পছন্দ কৰে, কিন্তু ১৯৪৪ চনৰ ৩ জুলাইত অ-গোচৰৰ বাবে আপীলটো খাৰিজ কৰা হয়। ১৯৪৫ চনৰ ৯ এপ্ৰিলত আপীলকাৰীজনে মূল বিচাৰ-ঋণদাতাৰ বিৰুদ্ধে আজ্ঞাপ্তি কাৰ্যকৰী কৰাৰ বাবে আবেদন দাখিল কৰে, যদিও তেওঁ আগতে মৃত্যুবৰণ কৰিছিল, আৰু ১৯৪৫ চনৰ ১১ মে তাৰিখে এই আবেদন খন ক্ৰটিৰ বাবে খাৰিজ কৰা হৈছিল। ১৯৪৫ চনৰ ২ জুনত, কাৰ্যকৰীকৰণৰ বাবে বৰ্তমানৰ আবেদন দাখিল কৰা হৈছিল, আৰু আমি সিদ্ধান্ত ল'ব লগা প্ৰশ্নটো হ'ল এই আবেদন সময় মতে হয় নে নহয়।

এইটো সম্পূৰ্ণৰূপে স্পষ্ট যে চূড়ান্ত আজ্ঞাপ্তিৰ তাৰিখৰ তিনি বছৰতকৈ অধিক পিছত কাৰ্যকৰীকৰণৰ বাবে আবেদন কৰা হৈছে, ইয়াক সময়-নিষিদ্ধ কৰিব লাগিব, যদিহে, আমাৰ সন্মুখত দাবী কৰা অনুসৰি, গোচৰটো ভাৰতীয় সীমাবদ্ধতা আইনৰ অনুচ্ছেদ ১৮২-ৰ দফা ২ বা দফা ৩-ৰ অধীনত নপৰে। এই ধাৰাবোৰৰ অধীনত, আবেদন কৰাৰ সময় ইয়াৰ পৰা চলিবলৈ আৰম্ভ কৰে –

"২. (য'ত আপীল কৰা হৈছে) আপীল আদালতৰ চূড়ান্ত আজ্ঞাপ্তি বা আদেশৰ তাৰিখ, বা আপীল প্ৰত্যাহাৰ, বা

"৩. (য'ত বিচাৰৰ পুনৰীক্ষণ কৰা হৈছে) সিদ্ধান্তৰ তাৰিখ পুনৰীক্ষণত পাৰ হৈ গৈছে...।"

এইটো দাবী কৰা হৈছে যে গোচৰটো দফা ৩-ৰ দ্বাৰা সামৰি লোৱা হৈছে, আৰু এই যুক্তিৰ সমৰ্থনত আহ্বান জনোৱা ভিত্তি টো হ'ল যে ধনদাতা আইনৰ ধাৰা ৩৬-ৰ অধীনত প্ৰাথমিক বন্ধকী আজ্ঞাপ্তি পুনৰ খোলাৰ বাবে বিচাৰ-ঋণদাতাই কৰা আবেদনক পুনৰীক্ষণৰ বাবে আবেদন হিচাপে গণ্য কৰিব লাগিব আৰু সেই আবেদনৰ সৈতে সম্পৰ্কিত প্ৰক্ৰিয়াত প্ৰদান কৰা চূড়ান্ত আদেশৰ তাৰিখৰ পৰা চলিবলৈ সময় ৰাখিব লাগিব। আমাৰ মতে, এই বিবাদত কোনো সাৰ্থকতা নাই। অনুচ্ছেদ ১৮২-ৰ দফা ৩-ৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ শব্দবোৰ হৈছে: (১)"য'ত এটা পুনৰীক্ষণ হৈছে" আৰু (২) "সিদ্ধান্তটো পুনৰীক্ষণত গৃহীত হৈছে"। এই শব্দবোৰে দেখুৱায় যে অনুচ্ছেদ ১৮২, দফা ৩-ৰ অধীনত এটা গোচৰ অনাৰ আগতে, প্ৰথমতে দেখুৱাব লাগিব যে আদালতে প্ৰাসঙ্গিক আজ্ঞাপ্তি বা আদেশ পুনৰীক্ষণ কৰাৰ দায়িত্ব লৈছিল আৰু দ্বিতীয়তে, পুনৰীক্ষণৰ ওপৰত সিদ্ধান্ত লোৱা হৈছে। বৰ্তমানৰ ক্ষেত্ৰত, যদিও এইটো ধাৰণা কৰা হয় যে "পুনৰীক্ষণ" শব্দটো বৃহৎ অৰ্থত অনুচ্ছেদ ১৮২ ত ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে আৰু বংগ ধন-ঋণদাতা আইনৰ ধাৰা ৩৬-ৰ অধীনত আজ্ঞাপ্তি পুনৰ খোলাৰ আবেদন পুনৰীক্ষণৰ বাবে আবেদন আছিল, আপীলকাৰী সফল হ'ব নোৱাৰে, কিয়নো ন্যায়ালয়ে কেতিয়াও প্ৰশ্নত আজ্ঞাপ্তিটো পুনৰীক্ষণ কৰাৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰা নাছিল। প্ৰকৃততে কি ঘটিছিল যে প্ৰাথমিক আজ্ঞাপ্তি পুনৰ খোলাৰ বাবে ধাৰা ৩৬-ৰ অধীনত আবেদন (চূড়ান্ত আজ্ঞাপ্তি নহয় যিটো কাৰ্যকৰী কৰিব বিচৰা আজ্ঞাপ্তি) ক্ৰটিৰ বাবে খাৰিজ কৰা হৈছিল আৰু ধনদাতা আইনৰ ধাৰা ৩৬-ৰ অধীনত কাৰ্যক্ৰম পুনৰুদ্ধাৰৰ বাবে দেৱানী কাৰ্য বিধিৰ আদেশ IX, নিয়ম ৯-ৰ অধীনত আবেদনও খাৰিজ কৰা হৈছিল। আনকি ধাৰা ৩৬-ৰ অধীনত বিচাৰ-ঋণদাতাৰ আবেদন প্ৰাথমিক বন্ধকী আদেশৰ বিৰুদ্ধে নিৰ্দেশিত হ'লেও, সেই আবেদনটো ক্ৰটিৰ বাবে খাৰিজ কৰা হৈছে, আদালতে কেতিয়াও এই প্ৰশ্নটোত মন প্ৰয়োগ কৰাৰ সুযোগ নাছিল যে আজ্ঞাপ্তিটো পুনৰ খুলিব পাৰিব নে নাই, আৰু সেয়েহে এইটো ক'ব নোৱাৰি যে "আজ্ঞাপ্তিটোৰ পুনৰীক্ষণ হৈছে"। দেৱানী কাৰ্য বিধিৰ আদেশ II, নিয়ম ৯-ৰ অধীনত প্ৰক্ৰিয়াবোৰ বৰ্তমানৰ আলোচনাৰ বাবে সামগ্ৰিক নহয়, কিয়নো সেইবোৰত কাৰ্যকৰীকৰণৰ অধীনত আজ্ঞাপ্তিটোৰ পুনৰীক্ষণ অন্তৰ্ভুক্ত নাছিল কিন্তু ই এক সমীক্ষা, যদিও ইয়াক পুনৰীক্ষণ বুলি কোৱা টো সম্ভৱ হয়, (যিটো আমাৰ মতে, নহয়), ধাৰা ৩৬-ৰ অধীনত বিচাৰ-ঋণদাতাৰ আবেদন অগ্রাহ্য কৰা আদেশটো।

আপীলকাৰীৰ বাবে বিজ্ঞ পৰামৰ্শদাতাই এইটোও পৰামৰ্শ দিছিল যে গোচৰটো অনুচ্ছেদ ১৮২-ৰ দফা ২-ৰ দ্বাৰা সামৰি লোৱা হ'ব পাৰে যে, যদিও চূড়ান্ত বন্ধকী আজ্ঞাপ্তিৰ পৰা কোনো আপীল প্ৰাধান্য দিয়া হোৱা নাছিল, "য'ত আপীল কৰা হৈছে" শব্দবোৰ এই ক্ষেত্ৰত দেৱানী কাৰ্য বিধিৰ আদেশ IX নিয়ম ৯ ৰ অধীনত আবেদনটো খাৰিজ কৰাৰ আদেশৰ পৰা

আবেদনটো অন্তৰ্ভুক্ত কৰাৰ বাবে যথেষ্ট বিস্তৃত, ধনদাতা আইনৰ ধাৰা ৩৬ ৰ অধীনত প্ৰক্ৰিয়াৰ সন্দৰ্ভত কৰা হৈছে। এই যুক্তিটো ও এক অতি দূৰৈৰ যুক্তি, কিয়নো "য'ত আপীল কৰা হৈছে" অভিব্যক্তিটো অনুচ্ছেদ ১৮২-ৰ স্তম্ভ ১-ত শব্দবোৰৰ সৈতে পঢ়িব লাগিব, যেনে, "যিকোনো অসামৰিক ন্যায়ালয়ৰ ডিক্ৰী বা আদেশ কাৰ্যকৰী কৰাৰ বাবে...", আৰু, যিমনেই বিস্তৃতভাৱে আমি ইয়াক বুজাব পাৰোঁ, ইয়াক এক আদেশৰ পৰা আবেদন আৰম্ভিবলৈ নোৱাৰি যিটো এক আনুষঙ্গিক প্ৰক্ৰিয়াত গৃহীত হয় বা যাৰ কাৰ্যকৰীকৰণৰ অধীনত আঙাঙিটোৰ সৈতে কোনো প্ৰত্যক্ষ বা তাৎক্ষণিক সম্পৰ্ক নাই।

আমাৰ দৃষ্টিত, এই আবেদনৰ কোনো সাৰ্থকতা নাই, আৰু আমি সেই অনুসৰি ইয়াক ব্যয়ৰ সৈতে খাৰিজ কৰোঁ।

আপীল খাৰিজ কৰা হৈছে।

আপীলকাৰীৰ এজেণ্ট: পি. কে. চেটাৰ্জী।

উত্তৰদাতাৰ বাবে এজেণ্ট: আৰ. আৰ. বিশ্বাস।

@ @ @ @ @ @ @ @ @ @